

ἀφεντᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀφιντᾶτους Λυκ. (Λιβύσσ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφέντης καὶ τῆς καταλ. -ᾶτος.
Ὁ ἀνήκων ἢ ἀναφερόμενος εἰς ἄρχοντα. Συνών. ἰδ.
ἐν λ. ἀφεντᾶδικος.

ἀφεντέλλης ὁ, ΡΝερουλ. Κορακιστ. 18.
Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφέντης διὰ τῆς καταλ. -έλλης.
Ἀφεντέλλι, ὁ ἰδ.

ἀφεντέλλι τό, ἀμάρτ. ἀφιντέλλ' Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ. Ἀκαλάν.)
Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφέντης διὰ τῆς καταλ. -έλλης.
Ὁ νεωστὶ χειροτονηθεὶς ἱερεὺς. Συνών. ἀφεντά-
κισ 6, ἀφεντέλλης.

ἀφέντεμα τό, Κάμπ. — Λεξ. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ ρ. ἀφεντεύω.

1) Τὸ νὰ ἐξουσιάζῃ κανεῖς, ἐξουσία Λεξ. Δημητρ. 2)
Πλοῦτος Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀφεντιά 6, βίος. 3)
Προστασία, ἐξασφάλις Κάμπ.
Πβ. διαφέντεμα.

ἀφέντευτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀφεντευτός < ἀφεντεύω τοῦ ἀρ-
κτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερητ. διὰ τοῦ ἀναβιβα-
σμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ἀδέσποτος, ἐγκαταλελειμμένος, ἔρημος: Φρ. Ἀφέν-
τευτον νὰ γίνεται! (ἀρά).

ἀφεντεύω Ἀμοργ. Ἡπ.—ΚΠαλαμ. Γράμματ. 2,212
—Λεξ. Δημητρ. ἀφεδεύω Κορσ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.
ἀφεντεύγω Κάσ. Κύπρ. ἀφιντεύγου Στρελλ. (Δωρ.) ἀ-
φεδεύγω Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀφεντεύκω Κύπρ. ἀ-
φεντέγγω Τσακων. ἴφεντεύκω Κύπρ.

Τὸ μεσν. ἀφεντεύω, παρ' ὃ καὶ ἀφεντεύγω. Ἰδ.
Χρον. Μορ. Η 782 (ἐκδ. JSchmitt) «ἡ πόλις γὰρ τῆς Ρώ-
μης | τὸν κόσμον ὅλον ἀφέντευεν» καὶ Ἀκολουθ. Σπανοῦ
(ἐκδ. ÉLegrand Biblioth. 2, 34) «καὶ ἤρξατο νὰ ἀφεν-
τεύγῃ καὶ τοὺς σπανούς».

1) Εἶμαι ἀφέντης, ἐξουσιάζω, ὀρίζω, κυβερνῶ Ἡπ.
Κάσ. Κορσ. Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Λα-
κων.) κ.ά.—Λεξ. Δημητρ.: Ὁποῦ ἔχει χρήματα σήμερον ἀφεν-
τεύει Λεξ. Δημητρ. Οἱ διάδοχοι νὰ πάρουν δοῦ ο' ἔχει καὶ ο' ἀ-
φεδεύγει! (ἐνν. τὸν πατέρα σου. Ἀρά) Ἀπύρανθ. Ὁ ἀν-
θρώπος ἀληθινὰ γὰρ ν' ἀφεντέπῃ πρέπει νὰ ὑποταχῇ 'ς τὸ
νόμο ποῦ μᾶς κυβερνᾷ ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἂν. || Παροιμ. Βρομεῖ
ὁ Ὀβραιὸς τοαὶ τό 'χειν του το' ὅ,τι το' ἂν ἀφεντεύγῃ (ἐπὶ
ἀνθρώπων ρυπαρῶν) Κάσ. || Ἄσμ.

Ἀφέντη, ἀφεντούλλη μου, πέντε βολές ἀφέντη.
πέντε βολές ἀφένטיפες καὶ πάλ' ἀφέντης εἶσαι
Ἡπ.

Νὰ τὸνε δέπῃ 'ς τὰ Σφακιά, στὴ Γορήτῃ ν' ἀφεδέπῃ
Κρήτ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἡσύχ. «αὐθεντεῖν ἐξουσιάζειν».
Συνών. ἀφεντιάζω. β) Μέσ. ἐμφανίζω ἑμαυτὸν ἀ-
φέντην, φέρομαι ὡς ἄρχων Κύπρ.: Ἀφεντεύκεται ὁ δεῖνα.

2) Προστατεύω, ἀσφαλίζω Πελοπν. (Λακων.) Τσα-
κων.: Ἀφέντεψό το νὰ μὴ τὸ φάσι τὰ ζᾶ Λακων. 3) Κα-
ταβάλλω, συντρίβω Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.): Τὸν ἀφέ-
δεψα 'ς τὸ ξύλο (τὸν ἐμαστίγωσα ἀνηλεῶς) Λακων. Μ' ἀφέ-
δεψε 'ς τοὶ πετροῦς Κρήτ. Συνών. ἀφανίζω 2. 4)
Ἀμετβ. γίνομαι πλούσιος Στερελλ. (Δωρ.)—Λεξ. Δημητρ.:
Γνωμ.

Μάθι τέχνη γὰ νὰ ζήσης | κὶ προαμάτεια ν' ἀφιντέπῃς
Δωρ. Συνών. ἀρχοντένω, ἀρχοντεύω, *ἀρχοντι-
κίω, ἀρχοντυνέσκω, ἀρχοντυνίσκω, πλουτίζω.

Πβ. διαφεντεύω.

ἀφέντης ὁ, αὐτέντη Ἀπουλ. (Σολέτ.) ἀντεύτη
Ἀπουλ. (Μαρτιν.) αὐτέν' Καπ. (Ἀφσάρ. Τσουνκούρ. Φά-
ρασ.) ἀφέντης κοιν. καὶ Καπ. (Τελμ.) Πόντ. (Ἀμισ.
Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σινώπ. Τραπ. κ.ά.) ἀφέντ'ς βόρ.
ἰδιώμ. ἀφ-φέντης Μεγίστ. ἀφέντιξης Καπ. (Ἀραβάν.)
ἀφεντῆς Πελοπν. (Μεσσ. Παππούλ. Πυλ. Χατζ.) ἀφέντη
Ἀπουλ. (Μελπιν.) Καπ. (Οὐλαγ.) ἀφέντ-της Κάμπ. ἀ-
φέντης πολλαχ. ἀφέντ'ς πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. γαφέντης
Σύμ. (καὶ ἀφέντης) ἀφέντης Λέσβ. (Πλομάρ.) ἀφέντ'ς
Θράκ. (Αἰν. Σαρεκκλ.) ἀφέντης Κρήτ. ἀφέντης Θήρ.
Κρήτ. ἀφέντης Τσακων. ἀφέντας Πόντ. (Ἀργυρόπ.
Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἀφέντος Καπ. (Ἀξ.) ἴφέντης Ἰκαρ.
Κῶς Λέρ. Ρόδ. Χίος ἴφ-φέντης Ρόδ. Τήλ. κ.ά. ἴφεντῆς
Κύπρ. ἴφέντης Ρόδ. ἴφέντης Τσακων. ἴφέντης Κάλυμν.
Κέρκ. (Ἀργυρόπ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) (καὶ ἀφέντης) ἴφέντ'ς
Λέσβ. (Τελών.) ἀφέντης Κίμωλ. Κύθηρ. Πόντ. (Σάντ.)
Σίφν. Χίος (Πυργ.) κ.ά. γαφέντης Χίος (Μεσσ.) Θηλ. ἀ-
φέντα Πόντ. (Ὁφ.) ἀφέντρα κοιν. ἀφέντρα Πόντ.
(Ἀργυρόπ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.) ἀφέντρα πολλαχ. ἀ-
φέντρα Κρήτ. ἀφέντρα Κάλυμν. Γενικ. ἀφέντος Ἡπ. Κέρκ. Κύπρ.
Μεγίστ. Μύκ. Παξ. Πελοπν. (Λιβάρτζ. Μάν.) Πόντ. (Κε-
ρασ.)—Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀφέντος Ζάκ. Κεφαλλ. Κύ-
θηρ. κ.ά. ἀφέντου Πελοπν. (Λάστ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ.
κ.ά.) ἀφέντου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀφέντου Κύθηρ. ἀ-
φέντιου Πόντ. (Οἶν.) ἀφέντιου Α.Ρουμελ. (Καρ.) Καπ.
(Ἀραβάν.) Κλητ. ἀφέντα Καπ. (Ἀνακ.) Πόντ. (Κερασ.
Χαλδ. κ.ά.) ἀφέντα Τσακων. ἀφέντη Πελοπν. (Κόκ-
κιν.) ἴφεντῆς Κύπρ. ἀφέντης Κύθηρ. Μύκ. Σίφν. Πόντ.
(Ἀργυρόπ.) ἴφεντῆς Χίος.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀφέντης, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. αὐθέντης.
Διὰ τὴν κατ' ἀνομοίωσιν ἀποβολὴν τοῦ τ τοῦ τύπου αὐ-
τέντη(ς) πβ. πεντήντα-πενήντα, τεῖντα-εἴντα.
Μεσν εἶναι καὶ οἱ τύπ. θηλ. ἀφέντρα, ὃς ἐν Ριμάδα κό-
ρης καὶ νέου (ἐκδ. ÉLegrand Biblioth. 2, 53), γενικ.
ἀφέντος, ὃς ἐν Χρον. Μορ. Ρ 8698 (ἐκδ. JSchmitt).
Ὁ τύπ. ἀφέντρα ἐκ τοῦ μεσν. ἀφέντρα, ὃς ἐν Χρον.
Μορ. Ρ 8479. Ὁ τύπ. Κρήτ. ἀφέντρα, ὃς καὶ ἐν Στάθῃ
πρῶξ. Α στ. 34 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 108), ὡς καὶ ὁ τύπ. ἀ-
φέντης πιθανῶς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀφέντ'ς < ἀφέντ'ς.
Οἱ τύπ. ἀφ-φέντης καὶ ἴφ-φέντης κατ' ἀφομοίωσιν,
διὰ δὲ τὸν τύπ. ἴφέντης πβ. φθινόπωρο < χινόπωρο.
Ὁ τύπ. ἀφέντ'ς, ὃς καὶ ἐν Στάθῃ πρῶξ. Α στ. 226 (ἐκδ.
ΚΣάθα σ. 118), ἐκ τῆς κλητ. ἀφέντ'ς κατὰ βιαιοτέραν ἀπο-
κοπὴν ὀφειλομένην εἰς τὴν μετ' ὀνομάτων συνεκφορὰν,
καθ' ἣ καὶ ὀνομαστ. κύνρ ἐκ τῆς κλητ. κύνρ. Πβ. καὶ ΓΧα-
τζιδ. ΜΝΕ 1, 198 κέξ. καὶ 242. Διὰ τὸν τύπ. γενικ. ἀφεν-
τοῦ πβ. τὴν γενικ. αὐθέντου παρὰ Σπαν. στ. 640 (ἐκδ.
GWagner σ. 25) «μὴ δώσης δῶρον αὐθέντου, κριτὴν μὴ
ποίησιν φίλον». Ἡ γεν. ἀφεντίου καὶ ἀφεντιοῦ κατὰ
τὸ κύρις-κυρίου, Σετέδρις-Σετέδριου Περί τῆς
λ. ἰδ. Κορ. Ἰσοκρ. 2, 330, ΓΧατζιδ. Einleit. 287, ΓΨυχάρ.
ἐν Mélanges philol. linguist. à L. Havet 387 κέξ. καὶ
Revue des études grecques 1909, 13 καὶ AHeisenberg
ἐν Byzant. Zeitschr. 18 (1909) 632.

1) Αὐθέντης, ἐξουσιαστής, ἄρχων, δεσπότης κοιν. καὶ
Ἀπουλ. (Μαρτιν.) Καπ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ.
Τραπ. κ.ά.): Ζῇ σὺν ἀφέντης. Ἀφέντης ἀκατάδεχτος. Ἐγινε
ἀπὸ δοῦλος ἀφέντης. Κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἀφέντης 'ς τὸ
σπίτι του κοιν. Ἀφέντη τοῦ κεφαλιοῦ μας φέραμαν σπῖτι μας;
Ἡπ. Εἶδα χρειαζόμ' ἔχει ποῦ κάθετα ἀφέντρα καὶ κερά;
Κρήτ. (Ἐμπαρ.) || Φρ. Ὁ ἀφέντης τοῦ κόσμου (ὁ Χριστὸς)

